

[Søren Bastholm]

der opfatter landbruget som Danmarks største miljøsvin, men dels er påstanden urimelig, dels fremmer den ikke samarbejdet om miljøet. Derfor hilser CD regeringens moderate linje med glæde.

Glønborg (KRF):

Når man først er blevet medlem af Folketinget i september 1987 og derfor har måttet følge tilblivelsen af vandmiljøplanen på afstand, selv om man dengang forsøgte at holde sig nær på det hele, har det været en interessant oplevelse at bruge nogle timer på at læse diverse skrifter igennem om hændelsesforløbet og om de beslutninger, som blev truffet dengang.

En af dem var, at regeringen skulle fremkomme med en redegørelse i foråret 1990. Naturligvis strejfer den tanke én, om Det Radikale Venstres miljøordfører dengang ville have handlet anderledes, hvis hun havde vidst, at hun ville få ansvaret for den redegørelse, som skulle fremlægges i dag. Men jeg synes ikke, det er fair at spørge miljøministeren om sådan noget, så det vil jeg ikke.

Derimod vil jeg uden nogen som helst form for polemik sige tak for redegørelsen, og takken bliver måske en lille smule mere værd, når den kommer fra et parti, der af erfaring ved, at miljøministres opgaver altid er meget vanskelige at løse.

Jeg synes faktisk, at redegørelsen er interessant og nyttig læsning, og at den er et vægtigt bidrag til at komme videre i det stykke arbejde, som vi er i gang med.

Med den ildhu, som vi fornemmer at næsten alle partier har for at få gjort noget ved det, synes jeg, at der er tegn på, at vi når nogle resultater. Det er da forståeligt, at man har forskellige indgangsvinkler, og vi må tage ad notam, at situationen fornemmes vidt forskelligt af de partier, der sidder i regeringsposition, og af dem, der først og fremmest føler sig som oppositionspartier. Et enkelt af dem har måske været i opposition så længe, at det har glemt, hvordan det var at sidde i regering med ansvar for miljøet.

Jeg synes, det er dejligt at læse denne redegørelse. Den viser, at der virkelig er sket noget, og derfor var det da godt, vi fik vandmiljøplanen. Det var sandelig godt, at vi kom i gang dengang. Folketinget og Miljøministeriet har virkelig grund til at glæde sig over, at man fik taget det skridt i 1987.

Der er gået et par år, men ingen skal da sige, at der ikke er sket en masse godt for miljøet i Danmark i årene fra 1987-90.

Måske kan Landbrugsministeriet også glæde sig en lille smule over, at man kom i gang.

Kommunerne, industrien og landbruget deltog også, da man lavede vandmiljøplanen. Naturligvis vred de sig, når der blev stillet krav til dem, sådan er det nu engang, men de gik seriøst ind i drøftelserne og påpegede de problemer, som de hver for sig havde.

Jeg synes faktisk, at den konsensuskonference, der blev afholdt i april 1987, efter det, jeg kan læse ud af hændelsesforløbet, har haft stor betydning for, at man nåede frem til et fornuftigt resultat, så jeg ser ikke nogen som helst grund til de spydige bemærkninger, der fra visse sider er fremkommet. Derfor vil jeg gerne sige til miljøministeren, som jeg går ud fra lytter et eller andet sted, at jeg er særdeles tilfreds med, at miljøministeren har bebudet, at vi får en ny konsensuskonference.

Jeg er også glad for, at resultaterne nu snart vil blive brugbare, sådan at vi i 1990 kan handle på baggrund af en større viden, end vi havde i 1987.

Jeg glæder mig meget til at se de bebudede resultater til efteråret om udvaskningen af nitrater, for det er i allerhøjeste grad det, vi skal have mere konkret viden om.

Ingen skal påstå, at vi ikke har haft anledning til at blive klogere i de tre år, der er gået, siden vandmiljøplanen blev til. Det betyder selvfølgelig også, at vi skal til at handle. Vi skal træffe beslutning om, hvorvidt vi bare vil køre derudad, som vi beskrev det i handlingsplanen for vandmiljøet i 1987, eller vi skal foretage større eller mindre korrektioner. Jeg er ikke i tvivl om, at der skal korrektioner til på grundlag af den yderligere viden, vi har fået.

Der skal ikke være nogen som helst tvivl om, at Kristeligt Folkeparti lægger så megen vægt på, at vi får miljøproblemerne løst, at vi nok skal være med til at føre kniven, når vi igen skal til at skære i et eller andet. Vi er ikke i tvivl om, at flere operationer bliver nødvendige, for at vi kan få helbredt det danske miljø. Men jeg mener også, at det er absolut nødvendigt, at vi ikke ryster på hånden, når vi skal foretage operationen. Det forudsætter, at vi ved, hvad vi gør.

Enhver kender den situation, at man konstaterer, der er sket en ulykke, og hvis man skal